

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen JUDr. Alešem Nytrou, advokátem
se sídlem Přívozká 703/10, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. OAM-371/LE-BA01-P11-2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 14. 3. 2023 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. OAM-371/LE-BA01-P11-2022, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana

se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany jeho osobě, spočívající v nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, jelikož má důvodné obavy z krevní msty v případě návratu do země původu. V Turecku je pronásledován panem M., jejich spor začal v roce 2009, kdy žalobce při vzájemném útoku tohoto muže pobodal, byl pak uvězněn na 2 roky, od roku 2011 p. M. žalobce pronásleduje a vyhrožuje mu, přestože se během let v Turecku několikrát stěhoval. Žalobce se snažil v zemi původu situaci řešit prostřednictvím policie a státních orgánů, ale nikdo mu nepomohl. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že mohl v zemi původu využít efektivní prostředky na ochranu před krevní mstou.
3. Žalobce se domnívá, že dalším důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to podle § 12 písm. b) zákona o azylu, je jeho kurdský původ a sympatie k opoziční politické straně HDP. Žalobce se jako mladý účastnil pochodů a mítinků, asi 5 x byl zadržen a následně propuštěn tureckou policií. Jako Kurd žije v zemi původu pod neustálým tlakem ze strany státu z důvodu své národnosti.
4. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nepředložil další materiály, které by prokazovaly jeho problémy v Turecku. Žalobce má za to, že vypověděl svůj azylový příběh věrohodně a další materiály nejsou nezbytně nutné, na podporu svého tvrzení citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54. Žalobce namítl, že naopak žalovaný si neopatřil v průběhu správního řízení dostatek informací o zemi původu, především týkající se podrobnějších informací ohledně krevní msty v Turecku a jak se s podobnými případy vypořádávají státní orgány. Informace o zemi původu obsažené ve spise nemohou být dle žalobce relevantní pro posouzení jeho žádosti.
5. Žalobce dále brojil proti obsahu zpráv o zemi původu, na jejichž základě žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Dle názoru žalobce zprávy o Turecku nesplňují požadavky zákona o azylu a přílohy č. I. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statutu mezinárodní ochrany, neboť dle článku 37 odst. 3 uvedené směrnice se vymezení země jako bezpečné musí zakládat na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy apod.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a vznesené námitky nejsou důvodné. Domnívá se, že napadené rozhodnutí vycházelo z dostatečně skutkově zjištěného stavu věci a odkázal na jeho podrobné odůvodnění.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce je státním občanem Turecka, kurdské národnosti. Ze země původu vycestoval 5. 11. 2022, když odletěl do Bosny. Z Bosny jel do Srbska a dále s převaděči přes Maďarsko. Jeho cílem bylo Německo, nicméně byl zadržen při vstupu na území České republiky. Poté požádal o udělení mezinárodní ochrany. V České republice nemá žádné členy rodiny.
8. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je v Turecku obětí krevní msty, která začala v roce 2009 vydíráním, kdy ho z důvodu nevhodných (odhalených) fotek

z lázní začal vydírat muž jménem M. V roce 2009 došlo mezi žalobcem a M. ke rvačce s noži, přičemž žalobce M. pětkrát bodnul, za což byl 2 roky ve vězení. Byl podmíněčně propuštěn v roce 2011, poté šel na 15 měsíců na vojnu do Izmiru. I na vojnu mu M. psal výhrůžné dopisy. Po vojně se žalobce vrátil do města Ceyhan, kde pracoval, ovšem i zde ho v roce 2014 M. našel a vyhrožoval mu zabitím. Proto žalobce utekl do Izmiru, kde ho M. znovu našel. Žalobce si na M. stěžoval na policii v Ceyhanu a Izmiru, policie mu řekla, že se bude případem zabývat, ale nikdo jej pak už neinformoval. Žalobce připustil, že se o další osud svých stížností nezajímal. V roce 2017 se žalobce přestěhoval do Adany, kde ho M. nekontaktoval až do roku 2020, kdy ho v Adaně našel a v rámci hádky přeřízl žalobci vazy na levé ruce. M. byl vzat do vazby, ale po týdnu byl propuštěn. Dále dostával žalobce od M. výhrůžky přes Whatsapp, začaly chodit asi v polovině roku 2022. Na jejich základě žalobce odjel z Turecka.

9. Žalobce dále uvedl, že v mládí se účastnil pochodů opoziční kurdské politické strany HDP, byl 5x zadržen a vzat do vazby, ale byl vždycky propuštěn. Žalobce zdůraznil, že jeho problémy ve vlasti pramení ze skutečnosti, že je Kurd, kdy nemohl sehnat práci a dle jeho názoru policie možná i z tohoto důvodu neřešila jeho stížnosti na M. Žalobce se snažil vyřešit své problémy opakovaným stěhováním v rámci Turecka, ale nepomohlo to. Zdůraznil, že při návratu do Turecka mu hrozí krevní msta
10. Žalobce se vzdal svého práva na seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Následně dne 27. 2. 2023 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Shrnuje zde, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z krevní msty v Turecku. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu, když dle jeho názoru nebyly naplněny důvody dle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, a to především z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ze dne 14. 12. 2022, z rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 9. 11. 2022, z protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 9. 11. 2022. Ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku konkrétně vycházel z informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav červenec 2022 a z Informace MZV ČR, č.j. 125094-8/2022-LPTP ze dne 30. 9. 2022.
11. Co se týče důvodu udělení mezinárodní ochrany pro pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné informace o tom, že ve své vlasti vyvíjel činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, pro něž by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Následně dodal, že v mládí se zúčastnil pochodů strany HDP a byl 5 x zadržen kvůli házení kamenů, ale vždy ho policisté jen vzali na stanici a poté propustili. O jiných problémech v souvislosti se stranou HDP nemluvil, za důvod odchodu z Turecka uvedl obavu z krevní msty p. M. Žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy z tohoto důvodu azyl nebyl udělen.
12. K důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nedovodil, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování z důvodu

v tomto ustanovení uvedených, tj. pro jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Žalobce sdělil, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z krevní msty, dále, že jako Kurd měl na západě Turecka problémy, nemohl najít práci a má za to, že kvůli jeho národnosti policie neřešila jeho stížnosti na ohrožování ze strany M. Žalovaný konstatoval, že aby bylo možno hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, muselo by k němu docházet ze strany státních orgánů nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen či ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním, přičemž důvodem jednání musí být pohnutky zákonem o azylu taxativně stanovené v § 12 písm. b). V posuzované věci se jednalo o zcela osobní spor kvůli fotografiím z lázní, což žalobce sám uvedl. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce měl a mohl využít mechanismů, které mu na ochranu před protiprávním jednáním poskytuje právní řád jeho vlasti. Žalobce tvrdil, že podával stížnosti na p. M. na policii v Izmiru a Ceyhanu, nicméně se ani nepokusil zjistit, jaký je výsledek těchto stížností a neučinil žádné další kroky na ochranu svých práv. Tvzení žalobce, že jeho stížnosti nebyly řešeny z důvodu jeho kurdské národnosti, nejsou nijak podloženy. Žalovaný uvedl, že sdělení žalobce, že jako Kurd nemohl sehnat práci, vyvrací sám žalobce, když uvedl, že pracoval v restauraci a jako důvod pro opuštění země původu neuvedl finanční či existenční problémy. Žalovaný konstatoval, že Kurdové nejsou v Turecku objektem pronásledování nebo porušování základních lidských práv. Žalovaný zdůraznil účelovost žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když žalobce sám opakovaně sdělil, že cílem jeho cesty bylo Německo. Je zjevné, že pokud by žalobce nebyl zadržen policií na území České republiky, nikdy by zde o mezinárodní ochranu nepožádal. Snaha žalobce legalizovat svůj pobyt na území ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

13. V souvislosti § 13 zákona o azylu žalovaný rozhodl tak, že azyl se dle tohoto ustanovení neuděluje, neboť žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, když v České republice žádné členy rodiny nemá.
14. Žalovaný také hodnotil, zda jsou u žalobce důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, samostatnou a praceschopnou osobou, sám sdělil, že je zdravý a nemá v České republice rodinné příslušníky. Žalovaný v posuzovaném případě neshledal žádný relevantní důvod pro udělení humanitárního azylu žalobci.
15. Žalovaný posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že jsou zde vážné obavy, že v případě návratu do Turecka hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné problémy s tureckými státními orgány nebo bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu a hledání mezinárodní ochrany v České republice. V zemi původu byl trestně stíhán za pobodání člověka, svůj trest již absolvoval v roce 2011, další trestní stíhání proti němu nebylo vedeno. Ze země vycestoval letecky za použití svého pasu, aniž by mu bylo v odletu, jakkoliv bráněno. Turecké orgány o žalobce neměly zájem a není žádný důvod domnívat se, že by se na této situaci něco změnilo po návratu do vlasti nebo že by dokonce žalobce měl být

vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu. Žalovaný konstatoval, že toto nehrozí, na území Turecka neprobíhá ozbrojený konflikt, ani žalobce toto netvrdil. Vycestování žalobce do země původu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

16. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Proto žalovaný doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu neudělil.

Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ve věci proběhlo ústní jednání dne 5. 12. 2023, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Krajský soud vyhlásil rozsudek dne 13. 12. 2023. Žalobce u ústního jednání sdělil, že co se týká krevní msty, je schopen předložit důkazní materiál, a to tak, že tyto listiny vyžádá z Turecka. Konkrétně jde o listiny prokazující, že žalobce byl ve vězení a že si byl stěžovat na policii.
19. Kromě informací již obsažených ve správním spise, krajský soud doplnil dokazování o sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 118577-6/2023-MZV/LPTP ze dne 23. 8. 2023, s názvem Turecko, Odepření ochrany ze strany policie, Odepření soudní pomoci, Možnosti ochrany osob ohrožených trestnou činností. Z tohoto důkazu bylo zjištěno, že v Turecku v praxi dochází k odepření pomoci policie v situaci, kdy jde o trestné činy zaměřené proti příslušníkům LGBTI komunity nebo náboženským menšinám. Stížnosti na takovou diskriminaci či odepření pomoci lze podávat u interních nápravných orgánů příslušných bezpečnostních složek. Podatel trestního oznámení musí být informován o ukončení vyšetřování, a to doručením usnesení, tato praxe je dodržována. Pokud je zahájeno trestní stíhání, je případné odepření pomoci málo časté a bylo by i komplikovanější, protože příslušné procedury musí být řádně ukončeny a kroky v řízení řádně zdůvodněny. Je také možné (a to i v praxi) se proti daným krokům odvolat k nadřízenému soudu, existuje i možnost podat individuální stížnost k Ústavnímu soudu Turecké republiky, který v mnohých individuálních případech stížnosti vyhověl a věc vrátil k dořešení.
20. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Krajský soud se zabýval jednotlivými námitkami žalobce proti tomuto rozhodnutí.
21. Žalobce za hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu považoval obavu z krevní msty v Turecku a namítl, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, nesouhlasil s názorem žalovaného, že mohl v zemi původu využít efektivních prostředků ochrany, když o pomoc policie žádal, ale ta mu nepomohla. Dále měl za to, že žalovaný neshromáždil dostatečné důkazní prostředky ohledně krevní msty v Turecku ani informace, jak se s podobnými případy vypořádávají státní orgány. Krajský soud zjistil, že žalovaný se dostupností policie v Turecku zabýval, viz Zpráva o Turecku,

OBSE, ze dne 22. 2. 2022, zpráva MV ČR Turecko, ze dne 28. 8. 2023. Ze zpráv plyne, že Turecko disponuje profesionálním policejním sborem, v případě, že policie své povinnosti neplní, mají občané možnost obrátit se na inspekční komisi policie. Žalovaný uvedl, že žalobce tvrdil, že se obrátil o pomoc na policii ve dvou městech, ovšem sám žalobce uznal, že dále nezjišťoval, zda a jakým způsobem byly jeho stížnosti na pronásledování ze strany p. M. policií řešeny.

22. Krajský soud v dané souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č.j. 6 Azs 271/2022-32, který uvedl: *„Hrozby vyplývající z jednání ze strany soukromých osob ovšem mohou být azylově relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud k nim přistoupí též nečinnost státních či jiných orgánů, resp. neschopnost nebo neochota takových orgánů poskytnout žadateli adekvátní ochranu.“* Jak vyplývá ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 118577-6/2023-MZV/LPTP ze dne 23. 8. 2023, odepření pomoci policie v Turecku se týká trestných činů zaměřených proti LGBTI komunitě či náboženským menšinám, a i v těchto situacích existují varianty, jak se ochrany domoci. Žalobce netvrdil, že by výhrůžky ze strany p. M. měly původ v jeho příslušnosti k LGBTI komunitě či náboženské menšině, krajský soud se proto i po doplnění dokazování ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce měl v zemi původu možnosti, jak mohl výhrůžky od soukromé osoby řešit a kterých nevyužil, proto tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.
23. Žalobce dále namítl, že žalovaný nevyhodnotil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu jeho kurdský původ a sympatie k opoziční politické straně HDP. Žalovaný se touto otázkou zabýval a konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné informace o tom, že ve své vlasti vyvíjel činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, pro něž by byl azylově relevantním způsobem pronásledován (viz bod 10. rozsudku). Krajský soud i zde souhlasí s názorem žalovaného, kdy z žalobcova azylového příběhu zjevně neplyne a ani žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by byl ve vlasti pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod. K obecnému postavení Kurdů v Turecku se vyjádřil Nejvyšší správní soud, viz usnesení ze dne 17. 8. 2023, č.j. 6 Azs 271/2022-32: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval otázkou postavení kurdské menšiny v Turecku. Ačkoliv dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku čelí významným nesnázím, nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Azylově relevantní mohou být typicky až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (k problémům politicky aktivních Kurdů viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č.j. 10 Azs 235/2020-35 a ze dne 26. 2. 2020, č.j. 10 Azs 278/2019-57; k politicky neaktivním Kurdům viz usnesení ze dne 16. 2. 2023, č.j. 7 Azs 317/2022-34, ze dne 18. 1. 2023, č.j. 10 Azs 246/2022-37, ze dne 14. 12. 2022, č.j. 2 Azs 48/2022-35 nebo ze dne 29. 9. 2022, č.j. 1 Azs 180/2022-36.)“* Ve shodě s citovanou judikaturou krajský soud žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.
24. V poslední námitce žalobce brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, zvláště s přihlédnutím k otázce získání informací ohledně krevní msty v Turecku a jak se s podobnými případy vypořádávají státní orgány. Dále žalobce nesouhlasil s obsahem zpráv o zemi původu, na jejichž základě žalovaný vydal napadené rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nesplňují požadavky zákona o azylu a přílohy č. I. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání

statutu mezinárodní ochrany, neboť dle článku 37 odst. 3 uvedené směrnice se vymezení země jako bezpečné musí zakládat na řadě zdrojů informací.

25. K této námitce krajský soud uvádí, že správní orgán zjišťoval informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Turecku mimo jiné ze sdělení OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav červenec 2022. Tento dokument byl vypracován v souladu se Zprávou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu o metodologii informací o zemi původu. Použité zdroje pro vytvoření sdělení byly: Zpráva Amnesty International 2021/22; Stav lidských práv ve světě; Turecko 2021, zprávy BBC News, Evropská unie-Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu (EASO), Zpráva EASO o metodologii informací o zemích původu, Freedom House, Svoboda ve světě 2022 – Turecko, Human Rights Watch, Výroční zpráva 2022 – Turecko, Ministerstvo zahraničních věcí USA, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2021 – Turecko, OMCT (World Organisation Against Torture), OSN, Ratifikace 18 mezinárodních lidskoprávních smluv – Turecko. Krajský soud konstatuje, že námitka žalobce není důvodná, zpráva o zemi původu byla vytvořena dle metodologie Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, za použití informací od 8 nezávislých a mezinárodně uznávaných zdrojů. Problematika možnosti ochrany obětí trestné činnosti a jejich práva na pomoc policie byla dle názoru soudu dostatečně zodpovězena ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 118577-6/2023-MZV/LPTP ze dne 23. 8. 2023 (viz body 19. a 22. rozsudku). Proto byla žalobní námitka zamítnuta.
26. Krajský soud neprovedl důkazy navržené žalobcem u jednání, z důvodu jejich nadbytečnosti. Důkazy chtěl žalobce použít k prokázání skutečnosti, že byl v Turecku ve vězení a že si na vyhrožování p. M. stěžoval na policii. Tyto informace uvedl žalobce již v pohovoru ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný je v průběhu celého řízení nepovažoval za nepravdivé, naopak se jimi podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí. Nicméně ani jedna z těchto skutečností není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Nad rámec krajský soud konstatuje, že žalobce navrhoval, že zajistí výše uvedené důkazy z Turecka již u pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 14. 12. 2022, nicméně k datu soudního jednání 5. 12. 2023 je stále nezajistil.
27. Krajský soud závěrem cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48: „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Krajský soud se domnívá, že žalovaný se dostatečně vyjádřil k jednotlivým skutečnostem, o nichž žalobce hovořil, a to z pohledu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, dle nichž mohla být žalobci mezinárodní ochrana udělena a ztotožňuje se se závěrem žalobce, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky zákona o azylu a mezinárodní ochrana se neuděluje. Námitky žalobce nepovažuje krajský soud za důvodné.

Závěr a náklady řízení

28. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. prosince 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce